

ת"פ 19599/07/14 - מדינת ישראל נגד פלד אביבים - אחזקות בע"מ, רפי אבן שוע

בית דין אזורי לעבודה בתל אביב - יפו

ת"פ 19599-07-14 מדינת ישראל נ' פלד אביבים - אחזקות בע"מ ואח'
בפני כבוד השופטת שרה מאירי

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

1. פלד אביבים - אחזקות בע"מ
2. רפי אבן שוע

הנאשמים

הכרעת דין

החלטתי **להרשיע** את הנאשמים בעבירות שיוחסו להם בכתב האישום.

אפרט להלן בקצרה הרקע וההליך ואח"כ מסקנתי ונימוקי.

הרקע וההליך

בכתב האישום (מ-9.7.14) נטען כי הנאשמת 1 הינה חברה שעסקה בין היתר באספקת כח אדם ("הנאשמת") והנאשם 2 שימש בזמנים הרלוונטיים כ"נושא משרה" בה ("הנאשם").

האישום הראשון

בביקורת שנערכה אצל הנאשמת הוברר כי העסיקה את העובד מיכאל פרי ת.ז. *** בחודשים 4/5/6/2010 כאיש אחזקה ונקיון ("העובד"), ללא שהיה ברשותה רישיון לכך.

בכך, עברה הנאשמת עבירה של העסקת עובד כקבלן שירות, ללא רישיון מאת השר, בניגוד לחוק העסקת עובדים על ידי קבלני כח אדם התשנ"ו-1996 ותוספת שנייה בו ("רישיון" ; "החוק"), עבירות על סעיפים 2(א), 10 א (א) וסעיף 20

(ב) לחוק.

הנאשם, נושא משרה בנאשמת, הפר את חובת הפיקוח המוטלת עליו לדאוג לקיום הוראות החוק ובפרט לפקח על החזקת רישיון עפ"י החוק, עבירות על סעיפים 2(א), 10א(א), 20 (ב) וסעיף 21 לחוק.

האישום השני

העובדות הכלליות דלעיל וכן: הנאשמת לא מסרה לעובד תלוש שכר בגין חודש 5/2010, בנגוד להוראות חוק הגנת השכר, התשי"ח-1958 ("חוק הגנת השכר").

הנאשם לא פיקח ולא עשה כל הניתן, ע"מ למנוע ביצוע העבירה ע"י הנאשמת, עבירות על סעיפים 24(א) ו-25 ב(א)(1) וסעיף 26 לחוק הגנת השכר.

האישום השלישי

העובדות הכלליות לעיל וכן: הנאשמת העסיקה את העובד בלי ששילמה לו שכר מינימום בחודש 5/2010, בנגוד לחוק שכר מינימום, התשמ"ז-1987 ("חוק שכר מינימום"), עבירה על סעיפים 14+2 לחוק שכר מינימום והנאשם עבירה על סעיפים 2(א), 14 ו-15 לחוק שכר מינימום.

ביום 22.2.15 הגיש הנאשם "כתב הגנה" בו טען כנגד המסירה שבוצעה לבית אמו.

לענייננו, נטען כי סגר את החברה ב-2011 בגלל הסתבכות רפואית וכלכלית שלו, עד פשיטת רגל, כי נותר ללא דבר ופנה לרחמי ביהמ"ש ולקבלת סנגור ציבורי.

התקיימו מספר דיונים בפני כבוד השופט א. שגב, עד שהורה ב-15.3.16, כי יועבר ההליך להוכחות וכי תנתן תשובה מפורטת לכתב האישום, כשהוברר כי הנאשמת בפירוק.

ביום 27.3.16 הגיש הנאשם תשובתו לכתב האישום, בה הודה בהיותו נושא משרה בנאשמת בתקופה וכפר בעבודות הנטענות ביחס לנאשמת ולנאשם, ב-3 האישומים ובהוראות החיקוק המתייחסות אליהם.

ביום 20.6.16 נשמעו בפניי עדי המאשימה (מר הרצל אלון, מפקח במשרד הכלכלה, שערך את מ/3, מ/4 ; "אלון"; והעובד) ועדות הנאשם ואחיו (מר ניסו לפיד; "האח")

בתום הדיון סיכמו ב"כ הצדדים טענותיהם ולאחר שהפרוטוקול המוקלט נקלט - הודיעו כי אינם מבקשים לתקנו.

ההכרעה

אין חולק כי הנאשם הוא מנהלה הרשום של הנאשמת והבעלים הרשום שלה (מ/1 ומ/3).

אין חולק גם כי הנאשמת לא החזיקה ברשיון לפעול כקבלן כ"א/לשכה פרטית/קבלן שירות (מ/2).

אין חולק כי העובד לא קיבל שכר מאי 2010, כך גם עד 25.9.11 (מ/3 עמ' 1 שורה 33; עדות העובד). תלוש לחודש מאי הציג הנאשם למאשימה (מ/3 עמ' 2 שורות 6-7). הנאשם אישר שהעובד עבד 125 שעות במאי 2010.

מ/3 עולה כי העובד הועסק מטעם הנאשמת בבי"ס בנקיון, כשלנאשמת לא היה רשיון במועד כקבלן כ"א או קבלן שירות - ובמודעות של הנאשם.

הנאשם טען כי הנאשמת לא היתה חברת כ"א, אלא חברת נקיון, היו "שמים" העובדים שלהם, שניקו בכל מיני מקומות. עוד אישר כי הנאשמת סיפקה את השירות, את הניקיון, פעלה כחברת שירות, הביאה את העובד, חומרי הניקיון (עמ' 23).

לא היה צריך אז רשיון של העסקת עובדים. אח"כ ביקש, אך הגיעה הנפילה.

כמעט בטוח שכל העובדים קיבלו (שכר), אבל לא זוכר. הבין שהעובד כן קיבל. מאמין שהמשרד שלח, הפקידה. לא זוכר לגבי הקצוות (באפריל, יוני). סיפק שירות לביה"ס.

עבר נתוח, לא זוכר היום מה שהיה אז וגם אי אפשר לדעת/יכול להיות שכן ויכול להיות שלא - מה שאמר בהודעתו (מ/3) שהיה נכון או לא. אישר שהיה מנהל יחיד בנאשמת וניהל אותה בפועל.

בתקופה בה הועסק העובד בנאשמת לא היה צריך רישיון. לא צריך היה פיקוח מיוחד, כי זו חברה קטנה, עשרה-חמישה עובדים. כל עובד היה בא לעבודה ומקבל פיזית את התלושים. לא זוכר מה היה עם העובד. העובד ביקש מזומן. לא זוכר למה לא סיפר גרסתו זו בהודעתו. לא זוכר אם אח"כ העובד פנה לגבי הכסף. לא זוכר שהעובד (טען ש)הגיש בביה"ד

תביעה, אפילו לא ידע, לא קיבל על זה הודעה. העובד לא הגיע לעבודה לקחת התלושים, אז "שלחנו לו את זה בדואר". לא זוכר רישום שעות של העובד (מ/6). בדואר שלחו תלושים. לא משכורת. את זה הוא זוכר, שהעובד אמר שיתבע אותם וכי הנאשם אמר לו: "תבוא תיקח את הצ'ק". זה הדבר היחיד באמת שהוא זוכר.

האח העיד כי סייע לנאשם ע"מ שהעסק יוכל להמשיך, כי מצבו הבריאותי היה ממש לא תקין. נתנו שירותי נקיון. רק כשאלון העיר תשומת ליבם, הגישו בקשה לרישיון.

הוכח בפני כי עסקין בנאשמת, ששימשה כקבלן שירות, שסיפקה בין היתר כח אדם (ראה גם עדות הנאשם בעמ' 30 שורות 21-24; עמ' 28 שורות 10-14) וכי הנאשם היה נושא משרה בה (בעלים ומנהל בפועל) ואחראי לפקח על פעולותיה ועליו החובה היתה לפקח ולמנוע מהנאשמת לפעול בנגוד לחוק.

הוכח כי הנאשמת העסיקה את העובד בתקופה 4-6/2010 וכי הנאשם כמנהל, פיקח על עבודתו. הוכח כי לנאשמת לא היה בתקופה רשיון לעסוק כקבלן שירות/כ"א. (די לכך בסיכומי הנאשם עמ' 35).

כן הוכח מעדות העובד ומעדות הנאשם כי תלושי שכר לא נמסרו במועד כחוק ולכל היותר (הגם שלא הוכח, ולו כך) נשלחו מאוחר יותר. שוב, לא הוכח ואין כל ראיה - עדות - (אם) ומתי כך נעשה...

הוכח כי העובד לא קיבל שכרו לתקופת עבודתו - ועדות העובד בעניין זה לא נסתרה.

יתר על כן, הנאשם אישר כי התובע סירב לבוא למשרד לקבל השכר והנאשם (והנאשמת) לא הוכיחו כי זה נשלח לעובד, ודאי לא כי השכר שולם בפועל.

אף לא הוכח כלל ועיקר כי הנאשם היה במצב נפשי/גופני לא טוב, בתקופה הנדונה בכתב האישום ובפועל - אף לא הוכח העדר הזכרון הנטען של הנאשם.

העובדה (הנטענת, בסיכומיו) כי הנאשם "לא רואה סיבה" לאי תשלום שכרו של העובד לחודש מאי (כששולם שכרו "בקצוות" לאפריל וביוני) - אין בה דבר, כשהוכח כי השכר לא שולם וכי הנאשם היה מודע לכך באותה עת - ולא פעל כחובתו, כמנהל הנאשמת, לוודא כי השכר שולם כדין או כי התלושים נמסרו לעובד בתקופת עבודתו(הקצרה), יש לומר; גם לא, לאחריה).

בהתאם - משהוכחו כל עובדות כתב האישום אני מרשיעה את הנאשמים בעבירות שיוחסו להם בכתב האישום.

אציין (הגם שלא נטענו עובדות ביחס לנאשם באישום השלישי) - כי הנאשם כפר בסעיף 13.

עוד יש לציין כי לא נשמעה עמדת הנאשמת לכתב האישום ובפועל, אין בפניי ראיה כלשהי למעמדה המשפטי במועד או במועד כתב האישום.

טיעונים לעונש ביום 20.9.16 בשעה 10:00.

ניתנה היום, כ"ח אב תשע"ו, (01 ספטמבר 2016), בהעדר הצדדים ותישלח אליהם.